

① Hanka přešla k protějším stojanu a začala se přehrabovat v bedýnkách. Darek ji koutkem oka pozoroval. Ještě na podzim byla vyšší než on, ale přes zimu hodně vyrostl, takže ji dohonil. Doufal, že si toho všimla. Taky snad zaznamenala, že má teď větší ohryzek a změnil se mu hlas. Byl už stejně hluboký jako otcův a někdy si je lidé v telefonu pletli. To byly pozitivní, vesměs nápadné změny, nejdůležitější proměna se však udála v soukromí a věděl o ní jenom on sám. Zmužněl. Vyrostl tam dole a to ho naplňovalo větší pýchou než hluboký hlas nebo vystupující ohryzek. Nemusel se tím trapně chlubit jako někteří spolužáci, ale posilovalo to jeho sebevědomí. Přistihl se, že mu skrytá dospělost dodává pocit převahy a že je při hádkách a řešení konfliktů ústupnější než dřív – nepotřeboval si nic dokazovat. Jedinou výjimkou byly střety s Hugem. Tam zůstalo vše při starém, mlátili se při každé příležitosti hlava nehlava a konec byl v nedohlednu.

„Nesvítil.“ Hanka našla baterku, vyndala z ní žárovku a prohlížela ji proti světlu. „Myslím, že je prasklá.“

„Jiná tam není?“

Hanka se znovu dala do prohlížení polic, zatímco Darek zamyšleně bloudil pohledem po dílně. Koneckonců kde bylo psáno, že součástí elektrického obvodu musí být zdroj světla? Pod ponkem přímo u jeho nohou stála krabice se starými hračkami. Většina z nich byla polámaná nebo jim chyběly součástky. Darek se shýbl a vytáhl škebli, kterou kdysi vyhrál v prázdninové akci opavského obchodního domu Breda. Vzpomínal si, že škeble vřestivě zpívala Happy birthday... pořád dokola. Pak se vybila baterie a škeble skončila v krabici u ostatních krámů. Teď se mohla hodit. Darek ji rozšrouboval, odhalil vnitřnosti, připojil drát ke kontaktům. Vteřinovým lepidlem přilepil škebli na podložku a zmáčkl vypínač.

„Happy birthday to you!“ zaječela škeble a Hanka leknutím upustila plechovku, do které právě nakukovala. Z plechovky vylezl další pavouk. Hanka na něj bez dlouhého rozmýšlení dupla.

„Jé, promiň!“ omluvila se Darkovi, „To byla impulzivní reakce.“ Pokrčil rameny.

jeho obrazovnost ji rozehrávala v různých obměnách, ale podstata zůstávala vždycky stejná: Hancina těsná blízkost.

„Tak můžu si to vzít?“ zeptala se a současně s otázkou se sevření jejích paží uvolnilo. Udělala krok zpět a vzala s sebou i svou vůni.

„Ne, nemůžeš,“ řekl ironicky, aby zamaskoval zklamání. Napadlo ho, že promarnil příležitost. Když byla tak blízko, měl něco udělat. Měl jí dát pusku, nebo se o to aspoň pokusit. Nejspíš by se nezlobila – možná na to dokonce čekala. Teď bylo každopádně pozdě. Přisunul k ní podložku se škeblí a začal uklízet nářadí a uštípané kousky drátu, které spadly na zem.

②

② „Šlapeš si po štěstí.“

„Říkám ti, že ho mám až až.“

Přistoupila ke stolu a s rozzářeným výrazem hleděla na zpívající škebli. Klikla vypínačem, škeble v půlce slova zmlkla. Znovu klikla, škeble se rozeřvala. Hanka Darkovi nadšeně padla kolem krku.

„Díky, díky, díky!“

„Není zač.“

„Jakto, že ne? Určitě mám nejoriginálnější obvod ze třídy! Dostanu jedničku!“ jásala. Hned se ale opravila: „Vlastně dostaneme. Pracovali jsme na tom spolu, vid?“

Roztržitě přisvědčil. Nebyl schopen vnímat nic jiného než její ruce. Ovíjely se mu kolem krku a on doufal, že objetí hned tak nepovolí. Připadal si, jako by byl s Hankou zamotaný do jedné šály. Hezky voněla, něčím povědomým, ale on nemohl přijít na to, čím. Vlastně ta situace nebyla nová, představoval si ji často před usnutím. Ne zrovna takhle,

HANKA
PROCHAŽKOVÁ, IVA:
UZLY A POMERANČE.
PRAHA: ALBATROS,
S. 41-42.